

## Autor: Julian Langness

Rok 2015 byl dosud v nemalé míře rokem rasového politického násilí. Konkrétně se hnutí za zachování bělochů (*White Preservation movement*) dostalo na titulní strany po masakru spáchaném Dylannem Roofem v Charlestonu.

V Evropě se podobnými tématy v norském kontextu zabývala faktografická kniha Åsne Seierstadové *Jeden z nás* (*One Of Us*) rekapitulující a analyzující vraždu Anderse Breivika, která vrátila události z Norska zpět do popředí zájmu veřejnosti.

V červenci na tomto webu vyšel vynikající článek Patricka Le Bruna (*Analyzing the Effectiveness of Politically Motivated Mass Murder in the US*, pozn. DP), který rozebíral nedávné násilné činy spojované (někdy neprávem) s myšlenkami, které sdílí i mnoho z nás. Le Brun zde mluví nejen o Roofovi a Breivikovi, ale i o několika dalších jedincích jednajících při spáchání svých zločinů v různé míře a kombinaci idiocie, nevědomosti a zkaženosti. Le Brun velmi umně dokládá, jak mizerně posloužily jejich činy „věci,“ za níž si tito muži přáli bojovat.



Značka v jižní části hrabství Armagh (Severní Irsko) během ostřelovačské kampaně (P)IRA v roce 1993.

Le Brun ve svém článku cituje slavnou „OODA smyčku“ uznávaného vojenského teoretika plukovníka Johna Boyda: teorii rozhodovacího cyklu orientace, pozorování, rozhodnutí a jednání (*Orientation, Observation, Decision, Action*). Boydova formulace ovlivnila naše chápání všeho - od leteckého boje přes vojenskou teorii až po podnikání - a stále vznikají nové studie a knihy rozvíjející a vycházející z tohoto konceptu. Přestože je Boydova smyčka pro modernitu, existenční krizi bělošské identity a přežití stejně důležitá jako pro každou jinou oblast, za ještě důležitější oblast Boydovy činnosti pro aplikaci na probírané události a otázky považuji jeho „úrovně války“ - konkrétně tři úrovně, které Boyd přidal a které pomáhají vysvětlit moderní „válku 4. generace.“

Boyd tvrdí, že návdavkem k taktické, operační a strategické úrovni války, které byly součástí konfliktů napříč celými lidskými dějinami, lze identifikovat i tzv. morální, mentální a fyzické úrovně války. Ty jsou přitom pro moderní válku 4. generace (4GW) nesmírně důležité. Tu charakterizují konflikty mezi národními státy (USA, Francie či Egypt) a nestátními subjekty (např. al-Káida, Hizballáh či dokonce mexické drogové kartely), což stojí v ostrém kontrastu s válkami minulosti, v nichž se typicky střetávaly národní státy. V takovýchto konfliktech nabývají tyto tři „nové“ úrovně války ohromného významu. Abychom citovali Williama S. Linda, proslulého vojenského teoretika a experta na Boyda:

„Ozbrojené síly (státu) se soustředí na oblast taktickou a fyzickou, kde požívají nesmírné převahy. Nestátní subjekty se ale zaměřují na strategickou a morální dimenzi, kde často bývají silnější než soupeř, částečně i proto, že se prezentují jako David proti Goliášovi. Ve válce vyšší úroveň přebíjí nižší, a tak jsou opakovaná vítězství (národních států) na taktické, fyzické úrovni anulována úspěchy jejich nepřátel na úrovni strategické a morální – a (národní státy) tak v konečném účtování prohrávají.“

Ve válce 4. generace tak cílem nestátních subjektů není vojensky přemoci státní oponenty, ale připravit je o legitimitu a uspišit jejich zhroucení, které zapadá do širšího historického kontextu jako součást procesu postupujícího nahlodávání národních států, které je a bude pro 21. století typické.

Pro naše hnutí jsou tyto poznatky nesmírně důležité. Slouží totiž jako výchozí bod pro nejzákladnější a nejzásadnější otázku, kterou si musíme položit: jsme součástí „nás“ (národních států) – nebo „jich“ (nestátních subjektů 4GW)? Považujeme-li uskutečnění našich cílů v kontextu států za uskutečnitelné a věříme, že stávající severoamerické a západoevropské vlády jsou schopny ochránit naše životy, geny, kulturu a dědictví, pak se musíme soustředit na politická řešení uvnitř demokratického procesu.

Osobně tomu však nevěřím. Demografická situace se v Evropě mění příliš rychle a politický proces je ze své podstaty natolik nepružný, že představu včasného dosažení politických řešení musíme coby nerealistickou odložit. Západoevropské vlády momentálně nejsou ani schopné, ani ochotné ochránit životy a kulturu původních občanů. Rozklad společnosti, rasový zánik a kulturní islamizace se pro země jako Francie, Švédsko či další rychle blíží – a věřit ve schopnost vlád těchto zemí tomu zabránit musíme spíše než jako optimismus označit za sebeklam.

Proto musíme nezbytně dospět k závěru, že pokud má naše věc mít nějakou naději na úspěch, musí se hnutí pro zachování bělochů stát nestátním subjektem 4GW. Tím pádem se veškerá naše literatura, organizování i další činnost stávají ze své podstaty „revoluční“ (lepší výraz se nenabízí). Neměli bychom usilovat o vítězství v clausewitzovském smyslu, kdy dochází k ziskům v rámci širší politické struktury, ale o pokrok mimo a proti ní. A tak se naše cíle musejí soustředit na delegitimizaci státu a urychlení jeho rozkladu (přínejmenším v jeho současné podobě).

Úspěchů lze v rámci 4GW dosáhnout různými způsoby, které zhustím do čtyř základních taktických oblastí:

- 1) delegitimizace vlády nařčením, že už není schopna ochránit své občany;
- 2) osvěta/konverze – činy a prohlášení aktérů 4GW přitahují pozornost zbytku společnosti a napomáhají k jejich „prozření“ a pozitivnějšímu náhledu veřejnosti na jejich cíle a boj;

3) odejmutí legitimacy systému v očích společnosti demonstrací, že stát už nezastupuje zájmy občanů;

4) nabytí morální převahy vykreslením státu jako zlého Goliáše a odpůrců režimu coby obětí a hrdinů, kteří se obrovi postavili.

Namísto Le Brunova přístupu hodnocení činů lidí jako Roof a Breivik Clausewitzovou optikou bychom je měli měřit pomocí výše popsaného mechanismu. Výsledek zůstává podobný: jejich skutky jsou stejně neúčinné (a zavrženíhodné), ale takováto analýza může pomoci při osvětlení Boydových tří úrovní války a jejich významu pro naši věc.

Můj rozbor těchto dvou konkrétních událostí je následovný (poznámka: zabývám se jen Roofem a Breivikem, nikoliv dalšími lidmi z Le Brunova článku).

### Roof

Co se první oblasti - delegitimizace vlády poukázáním na skutečnost, že už nedokáže ochránit své občany - týče, mohl snad Roof dosáhnout jisté omezené míry úspěchu, k jeho cílům a širšímu celku to však mělo jen okrajový vztah. Američané si už dávno na osamělé střelce vraždící větší množství lidí zvykli a Roofův zločin si tak zaslouhuje přinejlepším známku 3 mínus.

Budeme-li mluvit o druhém měřítku, „osvětě,“ oznámkoval bych ho horší dvojkou. Média jeho prohlášení rozšířila mezi početné obecnstvo a rozhodně jsem po střelbě mluvil s bělochy, kteří jej četli a považovali za smysluplné - i přes jistou míru dětinskosti a hrubosti.

Podobně docílil jistého omezeného úspěchu i v oblasti třetí - pod záminkou masakru spuštěná kampaň proti konfederační vlajce totiž mnoha bílým Američanům skutečně ukázala, jak nevídanými se v USA 21. století stali oni i jejich dědictví.

Při snaze získat morální převahu Dylan Roof selhal a dostává nedostatečnou. Vražda černošských farníků byla činem barbarským, zbabělým a zlovolným. Selfie obrázky, které vyvěsil na svůj web, byly infantilní a některé i dosti odpudivé. Od společnosti se Roof dočkal jedině zaslouženého nepřátelství a odmítnutí a naprosto se mu nepovedlo získat příznivý ohlas u lidí, v jejichž zájmu se snažil konat.

### Breivik

Podle prvního kritéria - delegitimizace vlády poukazem na její neschopnost ochránit své občany - lze Breivika ohodnotit známkou 2 mínus. Nevěřím, že by Nory tolik šokovalo masové vraždění osamělého střelce: nejde totiž o společnost s přehnanou mírou bezpečnosti a terorismus se v dnešní Evropě stal součástí života. Na druhé straně dosáhly Breivikovy činu monumentálního rozsahu a nepochybně přivedly pozornost ke zranitelnosti optimisticky založeného skandinávského sociálního systému.

Z „osvěty“ vyvolané jeho činy dávám Breivikovi horší trojku. Leccos zjevně přečetl, ale jeho pojednání bylo příliš dlouhé a nesouvislé na to, aby ho dočetlo větší množství lidí. Některé z jeho myšlenek lze také pokládat za poněkud směšné a jeho zbožná přání

nebo mylné představy o „Templářských rytířích“ v podstatě uzavřely cestu jeho možným následovníkům.

V oblasti třetí - ukázat svým norským soukmenovcům, že stát už neslouží jejich zájmům - Breivik zasluhuje pětku, protože jeho útok mechanismy, kterými se to vcelku očividně děje, nijak nezdůraznil.

Ve čtvrté oblasti, donutit vládu jednat jako nesympatický Goliáš, Breivik zcela selhal: podtržená pětku. Nechal se zajmout živý a od svého zatčení si získal nejvíc pozornosti stížnostmi na zastaralé herní konzole, takže jej lidé jen těžko mohou vnímat jako hrdinu. Celá záležitost ukázala spíš shovívavost norské vlády, která se k němu chová velmi lidsky.

Největší a nezjevnější problém obou mužů spočívá v odpudivosti a špatnosti jejich činů. Nebyly totiž špatné jen posuzované optikou „moderní“ společnosti, ale i kterýmkoliv představitelným měřítkem, které by jejich domnělí bratři snad mohli použít. Breivik vraždil ženy i mladistvé a takové skutky stojí v přímém rozporu se samým jádrem hodnot, za něž bojujeme.

Breivikovy a Roofovy činy byly očividně zvrácené. Přesto se mi ale závěr, že veškeré násilí ve jménu hnutí pro zachování bělochů je špatné nebo zvrácené, jeví jako argumentační klam. Ve světě 4GW nabývá násilí rozmanitých podob. Existuje nespočet odlišných typů násilí i možných situací, a bez ohledu na typ násilí bude mít tento akt politické následky. Zcela se zřeknout politického násilí ve jménu jakéhokoliv revolučního hnutí není možné - alespoň ne bez implicitního odmítnutí násilí jako takového (např. Ghándí apod.).

Spojené státy se mi zatím nejeví jako země na pokraji naprostého zhroucení společnosti. V Evropě se však občanská válka nezdá být jen možná, ale dokonce pravděpodobná. Jak se bude situace v Evropě a možná i v USA zhoršovat, násilí se bude stávat stále běžnější součástí života. Každý z nás, coby jednotlivec i člen tohoto rodícího se hnutí, bude muset učinit vědomou volbu jak na to reagovat. Jednou z výše uvedených možností je usilovat pouze o řešení v rámci státu - psát a politicky se organizovat s cílem dosažení našich cílů konvenčními metodami. Další pak vzdorovat našim vládám, ale skrze pacifismus a zřeknutí se veškerého násilí. Jakákoliv jiná možnost ponechává otevřená vrátka pro určité formy násilné akce.

Dojde-li k násilí, musíme je posuzovat na dvou pomyslných osách. Jedna se týká otázek etických - co je morálně správné. Většina z nás se jistě shodne na zavrženíhodnosti zabíjení žen a dětí. Na druhé ose se pak poměřuje účinnost. A tak zatímco některé násilné činy mohou být optikou tří moderních úrovní války plukovníka Boyda strategicky moudré, jiné akty nám mohou způsobit nenapravitelnou škodu, jak Patrick Le Brun ve svém článku tak výmluvně prokázal.

Zkusme si v rámci mentálního cvičení vykreslit hypotetické příklady násilí, které se co možná nejvíce blíží takovým činům, které bychom mohli označit jak za morálně přijatelné (nebo přinejmenším neutrální), tak - posuzované měřítky morální, mentální a fyzické úrovně války - za účinné. Co je pak nejdůležitější, tyto hypotetické příklady by podle mé definice nebyly

„zvrácené,“ jako to lze říci o Roofově a Breivikově akci.

Kdyby se po odhalení zneužívání, skupinového znásilňování a často i mučení nezletilých dívek muslimy v Británii rozhodla skupina Angličanů ustanovit „hlídky proti groomingu“ (blíže k významu slova zde: **grooming**, pozn. DP) a násilně konfrontovala každého středovýchodního muže, který by se bavil s nezletilou anglickou dívkou, nepovažoval bych to za zvrácené. Proklamovaným cílem takovéto skupiny by bylo „ochránit nezletilá britská děvčata před hromadným znásilňováním, protože vláda to odmítá udělat“ nebo něco v podobném duchu, který by přímo poukazoval na neochotu a neschopnost britské vlády tyto zločiny zastavit.

Kdyby mladí běloši odcestovali do Kurdistánu bojovat proti ISIS (jak to ostatně někteří už udělali), nepovažoval bych to za zvrácené. Strategický význam není sice vysoký, ale tento čin by postavil tyto bojovníky na stejnou stranu barikády jako zbytek bělošského Západu, kterému se ISIS hnusí a nabízí působivý příklad milionům mladých bělochů v Evropě i Americe.

Kdyby Dylann Roof šel do ghetta a počkal, než ho začne násilně obtěžovat skupina černochoů a následně je v sebeobraně zastřelil, ani to bych nepokládal za zvrácenost. Roof by se jevil jako „David“, namísto neoddiskutované role „Goliáše“, do níž se pasoval postřílením nevinných černých věřících.

Kdyby Anders Breivik zabil jen dospělé mužské členy etnosebevražedných norských politických stran, které pilně pracují na zničení vlastní země, nepovažoval bych to za zvrácenost. Takový čin sice nastoluje zásadní etické otázky, ale také by do narativu vnesl tradiční pojetí rolí pohlaví severských kodexů cti a pro norskou veřejnost by tak byl přijatelnější a méně odpuzivý.

Kdyby otec či bratr skandinávské ženy znásilněné imigrantem či imigranty v rámci odplaty zavraždil pachatele tohoto činu, nepovažoval bych to za zvrácenost. Kromě očividně ospravedlnitelné povahy takového skutku by to také přispělo k delegitimizaci vládců země a přitáhlo pozornost na obecnou neochotu skandinávských vlád zastavit tyto početné útoky.

Kdyby naše hnutí sponzorovalo cestu a výcvik švédských (a dalších evropských občanů) v amerických „táborech pro nácvik sebeobrany“ nebo „táborech taktického výcviku“, aby se tam trénovali pro boj v nadcházející občanské válce, mělo by to podle mě pozitivní dopad na morální a mentální úroveň války. Publicita takové akce by se stala klíčovým prvkem, protože by dostala muže podstupující výcvik pro občanskou válku do sdíleného intelektuálního prostoru s etnickými Evropany, kteří se sice pohybují blíže mainstreamu, ale zároveň také chápou, že občanská válka se blíží. Případné hysterické reakce evropských vlád by jen dále podtrhly jejich celkovou nechuť čelit realitě, a jakékoliv další kroky směřující k potrestání účastníků výcviku by vyvolaly sympatie k nim a odpor vůči vládám.

Kdyby skupina Angličanů symbolicky postavila Davida Camerona před „soud“ jako spolupachatele masových znásilnění v Rotherhamu, získala širokou publicitu pro tento „proces“ i zprávy o událostech v yorkshirském městě, a následně ho „odsoudila“ k smrti, nepovažoval bych to za zvrácenost. Cameron spolu s dalšími kandidáty ve volbách do sněmovny v roce 2015 Rotherham i problém muslimy páchaných a etnicky motivovaných znásilnění dětí zcela ignoroval. Cameron se nechal slyšet, že „je to

britský mainstream, která se musí snažit integrovat se způsobem života asijských Britů, nikoliv naopak." ("What I learnt from my stay with a Muslim family," *The Guardian*, 13. května 2007), Symbolická obžaloba Camerona z podílu na těchto hrůzách by byla nejen „správná“ v každém slova smyslu, ale také účinná z perspektivy 4GW. Nemały díl úspěchu a popularity Usámy bin Ládina a al-Káidy vzešel právě z podobných prohlášení namířených proti saúdské královské rodině, kterými si získal nadšenou přízeň milionů muslimů po celém světě, přivedl nespočetné mladé muslimy k islamismu a napomohl podkopat legitimitu dynastie Saúdů i sekulárních arabských vládců po celém Středním východě.

Jak se Západ bude postupně propadat do stále hlubší fragmentace 4GW, budou otázky spojené s násilím nabývat na důležitosti. Podobně jako po dlouhé generace bojovali naši předci za obranu svých kmenů a rodin před vnějšími agresory, tak i my vstupujeme do nové periody, kdy budeme nuceni soustředit se na přežití. Bude se tak dít různými způsoby, ale tak či onak bude docházet i k projevům násilí. Nám připadá povinnost zajistit, aby naše činy nepošpinily odkaz našich velkých předků a aby byly v souladu s kodexy cti, které tento vznešený odkaz spoluutvářejí. Podobně jako se boj o přežití musí stát naší kolektivní i individuální prioritou číslo jedna, měl by být při jeho vedení kladen obdobný důraz i na čestné jednání. Čímkoliv jiným – na obou frontách – bychom náš rodokmen znectili. Přestože je totiž existenční boj, do něhož jako lid právě vstupujeme, svou povahou a rozsahem obrovský, jde zároveň i o privilegium, které bychom se měli přijmout s cílem zvítězit i se ctí.

Úvaha Juliana Langnesse *Fourth Generation Warfare & White Preservationism* vyšla na stránkách Counter-Currents Publishing 17. září 2015.